

Ngày thi: 02/6/2021

Thời gian làm bài 120 phút, không kể thời gian giao đề

Câu 1. (3,0 điểm)

Đây là lời thơ của một bác sĩ viết trong ca trực tại bệnh viện Bắc Giang đêm 18/5/2021:

Giữa đêm khuya tĩnh mịch

Mẹ có nghe...

Kìa là tiếng Quảng Ninh rầm rập người đi

Sinh viên trường Y từ Hải Dương cũng kịp thời về yểm trợ

Hà Nội, Thái Nguyên cử điều dưỡng viên giúp đỡ

Rạng rỡ tình người, lấp lánh đẹp hơn trăng

Bộ đội, dân quân san lấp mặt bằng

Đón bác sĩ chúng con xếp hàng áo blouse trắng

Cảnh sát giao thông đứng trong trưa nắng

Chào từng đoàn người

Mở hôi thánh thót tuôn rơi.

(Gửi về mẹ - Văn Hoàng Yên, Theo báo Zingnews, ngày 28/5/2021)

- Nêu phương thức biểu đạt chính của đoạn thơ trên.
- Tim những từ thuộc trường từ vựng chỉ ngành y trong đoạn thơ.
- Xác định và nêu tác dụng của biện pháp tu từ trong những câu thơ sau:

Kìa là tiếng Quảng Ninh rầm rập người đi

Sinh viên trường Y từ Hải Dương cũng kịp thời về yểm trợ

Hà Nội, Thái Nguyên cử điều dưỡng viên giúp đỡ

Rạng rỡ tình người, lấp lánh đẹp hơn trăng

- Bức thông điệp sâu sắc nhất em cảm nhận được qua đoạn thơ trên (viết từ 2-3 câu văn).

Câu 2. (2,0 điểm)

Hãy viết đoạn văn (khoảng 200 chữ) trình bày suy nghĩ về tình người trong đại dịch Covid-19.

Câu 3. (5,0 điểm)

Cảm nhận về đẹp của anh thanh niên trong đoạn trích sau:

"...Anh hạ giọng, nửa tâm sự, nửa đọc lại một điều rõ ràng đã ngẫm nghĩ nhiều:

- Hồi chưa vào nghề, những đêm bầu trời đen kịt, nhìn kĩ mới thấy một ngôi sao xa, cháu cũng nghĩ ngay ngôi sao kia lẻ loi một mình. Bây giờ làm nghề này cháu không nghĩ như vậy nữa. Và, khi ta làm việc, ta với công việc là đôi, sao gọi là một mình được? Huống chi việc của cháu gắn liền với việc của bao anh em, đồng chí dưới kia. Công việc của cháu gian khổ thế đấy, chứ cất nó đi, cháu buồn đến chết mất. Còn người thì ai mà chả "thèm" hờ bác? Mình sinh ra là gì, mình đẻ ở đâu, mình vì ai mà làm việc? Đấy, cháu tự nói với cháu thế đấy. Bác lái xe đi, về Lai Châu cứ đến đây dừng lại một lát. Không vào giờ "ốp" là cháu chạy xuống chơi, lâu thành lệ. Cháu bỗng đứng tự hỏi: Cái nhờ xe, nhờ người ấy thật ra là cái gì vậy? Nếu là nhờ nhờ phần hoa đỏ hội thì xoàng. Cháu ở liền trong chạp hàng tháng. Bác lái xe bao lần dừng, bốp còi toe toe, mặc, cháu gan lì nhất định không xuống. Ấy thế là một hôm, bác lái phải thân hành lên trạm cháu. Cháu nói: "Đấy, bác cũng chẳng "thèm" người là gì?"

Anh xoay sang người con gái đang một mắt đọc sách, một mắt lắng nghe, chân cô dung đưa khe khẽ, nói:

- Và cô cũng thấy đấy, lúc nào tôi cũng có người trò chuyện. Nghĩa là cô sách ấy mà. Mỗi người viết một vẽ.

- Quê anh ở đâu thế? - Họa sĩ hỏi.

- Quê cháu ở Lào Cai này thôi. Năm trước, cháu tưởng cháu được đi xa lắm cơ đấy, hóa lại không. Cháu có ông bố tuyệt lắm. Hai bố con cùng viết đơn xin ra lính đi mặt trận. Kết quả: bố cháu thắng cháu một - không. Nhân dịp Tết, một đoàn các chủ lái máy bay lên thăm cơ quan cháu ở Sa Pa. Không có cháu ở đấy. Các chủ lại cử một chủ lên tận đây. Chủ ấy nói: nhờ cháu có góp phần phát hiện một đám mây khô mà ngày ấy, tháng ấy, không quân ta hạ được bao nhiêu phản lực mĩ trên cầu Hàm Rồng. Đối với cháu, thật là đột ngột, không ngờ lại là như thế. Chủ lái máy bay có nhắc đến bố cháu, ôm cháu mà lặc "Thế là một - hòa nhé!". Chưa hòa đâu bác ạ. Nhưng từ hôm ấy cháu sống thật hạnh phúc. Ôi, bác vẽ cháu đấy ư? Không, không dừng vẽ cháu! Để cháu giới thiệu với bác những người khác đáng vẽ hơn.

(Lặng lẽ Sa Pa - Nguyễn Thành Long)

----- Hết -----